

Joan Masdéu: «Amb el nou disc reivindico les noves oportunitats que tenim a la vida»

El músic reusenc presenta 'Els dies que vindran', aquest diumenge, al Teatre Bartrina

Una imatge promocional de Joan Masdéu | Noemí Elias

Joan Masdéu (Reus, 1974) acaba de publicar el seu cinquè disc en solitari. S'anomena ***Els dies que vindran*** i inclou vuit cançons que giren al voltant de les etapes de la vida i les oportunitats que se'ns presenten. Són inquietuds d'un artista que s'aproxima a la cinquantena i que ho afronta amb una perspectiva positiva.

Pel que fa a la música, el nou disc continua la línia del pop amb matisos rockers pel so decidit de les guitarres que ofereix. Ha estat produït per Santos & Fluren i enregistrat entre La Casamurada Studio i Blind Records. Aquest diumenge podeu escoltar-lo en directe al Teatre Bartrina, en el concert amb el qual el reusenc obre la gira de presentació.

- El disc és el resultat de la reflexió al voltant de la vida i les coses que marquen el pas del temps, oi?

- Sí, una mica com sempre. Els discos acaben sent, inconscientment, radiografies d'un estat d'ànim, d'una època teva. Quan acabes un disc t'adones que és com una instantània d'una època concreta; en aquest cas, dels episodis cíclics de la vida. Si en el disc anterior, *Innocents*, ens

donaven permís perquè les coses passessin ?és a dir, aquell concepte de la innocència més pura, de quan neixes, i que trenques només pel fet de viure?, ara és com anar un punt més enllà i dir: "sí, tot passa, però també hem de ser conscients que tot el que passa també torna per poder començar de nou". I aquest disc, d'alguna manera, és una reivindicació de les noves oportunitats.

- Amb coses sobrevingudes que es presenten, com és el cas de la covid, que et fan sacsejar el cervell, no?

- Els músics estaven molt actius, quan ens van arrestar domiciliàriament, però jo no tenia ganes d'escriure res, aquells dies. Els vaig passar sol; no vaig estar malament, però vaig estar completament sol i no em venia de gust compondre cançons, tot i que aquell temps m'hauria anat molt bé per fer-ho. L'única que vaig escriure va ser la primera que acabaria anant al disc. En aquell moment la vaig titular *Els dies que vindran*, sense tenir ni idea que acabaria sent el títol del disc.

Ens diu que els dies que vindran no els ha vist ningú, és a dir, no sabem si n'hi haurà de millors o de pitjors, i, d'alguna manera, depèn una mica de nosaltres. Està molt bé sortir als balcons a cantar el Dúo Dinámico; està molt bé quan veus les orelles al llop, t'acollones i dius que tot anirà bé, fer pinya i dir que tot això ens farà millors persones, però quan ens passa la por sembla que no ens recordem de res. Llavors, t'adones que l'espècie humana no és idiota ara, sinó que ja ho som des d'una mica més enrere.

Els dies que vindran vol dir una mica això: si hi ha dies bons i dies dolents, és molt relatiu, perquè no podem decidir com seran, però el que sí que podem decidir és com mirar-nos-els, quin prisma fem servir per veure'ls i, sobretot, com decidim viure. Això sí que depèn de nosaltres, i ens pot acabar modificant aquests dies. La humanitat, després de dos anys de viure patint a escala mundial, resulta que surt d'això i es fica en una guerra... Els dies que vindran potser sí que depenen una mica de nosaltres.

- Els artistes ja teniu aquest punt de reflexió sorgit dels estats d'ànim, i fins i tot se us permet la tristesa, cosa que als que no som artistes, no.

- Ens l'hem de poder permetre els que som artistes i els que no. Igual que els dies que vindran: jo vaig amb molta cura a l'hora de dir si seran bons o dolents. Què vol dir bons i què vol dir dolents? Les emocions tampoc són ni bones ni dolentes, crec que el que és dolent és reprimir-les. Ja sé que és molt filosòfic, però potser es tracta d'acceptar: les coses que estiguin al teu abast, fer-les servir, i les que escapin de tu, accepta-les. L'acceptació ?que no vol dir resignació? és un pas més en el discurs conceptual, i això que t'explico ja ho deia al disc anterior. Què passa, amb la tristesa? Que no podem estar tristos? Perquè si no ens permetem estar tristos, potser se'ns gira la castanya. El creixement personal a través d'un estat de tristesa i reflexió no és dolent, i potser fins i tot és bo.

- Per a mi, i per a molta gent de Reus, ets un producte de proximitat, amb els avantatges que això suposa. Hem vist la teva evolució i la teva trajectòria; en el meu cas, des de Terrat 26, els Whiskyn's i ara la teva trajectòria en solitari. Com explicaries tot aquest pas del temps?

- Déu-n'hi-do, perquè ens remuntem a l'any 89 i m'ha passat volant, suposo que com a la majoria. Ho veig amb una perspectiva molt fugaç, però potser en un moment de serenitat, que me la noto i la visc. Recordo el grup Terrat 26 amb molta tendresa, i l'època dels Whiskyn's amb molta estimació, ja que se'ns va donar l'oportunitat, a un grup de nois de 14 anys, de fer múscul i d'aprendre com es feia aleshores, quan no hi havia grans escoles ni acadèmies ?excepte l'Actua, que era a la plaça de Catalunya?; no com ara, que els nois surten de l'ESMUC amb un nivell enorme. Però, bé, el rock-and-roll també era allò, ajuntar-te un grup d'institut en un local d'assaig per rebentar cordes de guitarra i anar fent i desfent, amb aquella ingenuïtat i amb aquella insolència necessàries en l'actitud del rock-and-roll. Aleshores, agraïment i consciència que amb el pas del temps he anat forjant un ofici, i ho dic molt tocant de peus a terra i sent conscient ?ara!,

que sempre m'ha fet molt de pànic dir-ho? que soc músic.

Girant la vista enrere, remuntant-me a l'any 89, no he parat de fer cançons des de fa trenta anys, i em genera molta satisfacció haver arribat a un disc com el que ara ens ocupa després d'aquests anys.

- Posem sobre la taula tres cançons. La primera, *Serè seré*, és un relat sobre l'oportunitat de què parlaves, és a dir, de la resta de la vida que se'ns presenta?

- Sí, perquè en aquella frase de "mai van ser bones les segones parts" ho poso en dubte, en quarantena. Per què no? Si la vida és un seguit d'assaig i error i tornem-hi, i aprenentatge!

Llavors, volia que aquesta cançó fos la que comencés el disc, perquè també és un eix molt troncal de la idea general del que trobes a l'àlbum. El disc és una cartutxera plena de bales de segones oportunitats, de terceres i quartes, i, per tant, per què no? Per què no podem estar tristos, com deies tu abans? Per què no podem cagar-la, aprendre ?o no, ja aprendràs més endavant? i reivindicar aquestes noves oportunitats des de la serenitat? Tal com diu la cançó, *Serè seré*: si estic serè, jo continuaré sent una mica això.

- Escolto la lletra de la cançó *No en tens prou* i sembla que tinguis algun mal rotllo amb algú...

- Tots n'hem tingut, i no parlo de mi concretament en aquesta cançó, tot i que podria fer-ho. La cançó parla d'aquest ego desbocat i descarnat d'algú que necessita el dolor de forma addictiva per continuar infligint-ne als altres, perquè creu que d'aquesta manera pot acabar amb el seu rancor. I això és com un peix que es mossega la cua, que no va mai a bon port. És un cercle tancat que no s'acaba mai, i aquest ego necessita més ego per anar-se alimentant, i amb aquella inconsciència de no saber el dolor que provoca en l'altra persona. És la creu de la cara d'una altra cançó del disc, *Si te'n vas*, que és justament el contrari: després de tot el que hem viscut junts, ja sigui una relació sentimental o d'amistat, si un dels dos decideix marxar, el que et desitjo és el millor, en homenatge del que hem viscut junts i el que ens hem arribat a estimar, per molt que em faci mal que marxis. Aquesta és la cara, i *No en tens prou* és la creu. M'agradava que coexistissin els dos conceptes en el disc.

- I, llavors, hi ha un crit de revolució a *Himnes*. Hi ha coses que t'incomoden i cal fer aquesta revolució. És aquest, el missatge?

- Sí. Continua sent que cal que tot passi, que cal que hi hagi noves oportunitats i que cal reivindicar-se, amb els encerts i els errors. A vegades les flors no fan la revolució, sinó que cal una mica d'actitud personal, i tot sovint la revolució que necessitem és la individual, la interna. Si aconseguim canviar nosaltres, estarem preparats per sumar-nos a un canvi col·lectiu.

- Parlem del so de les cançons. Reivindiques les teves influències del pop-rock britànic, que és un estil al qual sempre has fet costat. Em refereixo a la rellevància de les guitarres.

- En aquest disc, de forma natural, veig que hem tornat a casa, sense ser-ne conscients. No he sortit mai d'aquest món de guitarres, és una mica el meu ADN, però sí que és veritat que en els discos immediatament anteriors, sobretot a *Dissabte*, vam fer una incursió en arrels més americanes. Les guitarres no eren tan elèctriques, sinó més acústiques, i va ser com un pas cap a aquells sons. Ara, de forma natural, torno cap allà on tira el meu ADN i la meva tradició, sense haver-ho mesurat ni planificat. Vaig anar fent cançons sense plantejar-me com havia de ser el disc des del punt de vista musical, i com que els músics que m'acompanyen tenen el mateix discurs que jo, les cançons es van muntar soles. Tornem al pop de guitarres, tornem als "big star", amb un matís més americà a *Serè seré*. Al final t'adones que, sense fer cap mena d'esforç, aquest univers et surt sol, i al cap de trenta anys ja m'agrada que sigui així, ja que és el que sé fer i amb el que em sento còmode.

- El concert de diumenge, dia 3, és el començament de la teva gira. Sempre has volgut que Reus sigui el punt de partida, oi?

- Sempre, i des de fa uns quants anys m'ha agradat que sigui el Bartrina. És un lloc que trobo molt maco i confortable per fer el primer concert, tant per als elèctrics com per als acústics. És un lloc on crec que el públic pot escoltar molt bé el que li estàs dient; és diferent que fer-ho a l'aire lliure. En el primer concert, tinc la necessitat que m'escoltin una mica en profunditat i poder-me quedar a gust, i a partir d'allí, ja fer concerts a l'aire lliure, amb la gent al davant. Tenint en compte el temps que fa que no toquem ?i en tenim moltes ganes!?, poder presentar el disc al Bartrina per a mi és l'ideal. Que el primer concert de la gira sigui a Reus, i al Teatre Bartrina, té una mica de tradició i tossuderia.

- Et pregunto sobre els músics que t'acompanyaran al teatre: són els mateixos que els del disc?

- Sí. Ja fa uns quants anys que treballo amb el mateix equip i me'n sento molt afortunat, ja que m'ajuden a fer que cada disc sigui una mica millor que l'anterior. Fa vuit o nou anys que toquem junts ?no només els músics, sinó també l'equip de producció?, hem fet una pinya molt interessant i anem repetint disc rere disc. Són Santos Berrocal i Iol Cases a les bateries, Fluren Ferrer als teclats, Oest de Franc a la guitarra i Quim Xicoira al baix.